

[Niels Westerby.]

en ekspansiv virkning med hensyn til den økonomiske aktivitet. Jeg tror derfor, at regeringen gør klogt i at sadle om og prøve på at få den økonomiske politik strammet ud over, hvad der ligger i det foreliggende finanslovsforslag.

Dette skal være vort klare råd til regeringen. Vi mener, at regeringen påtager sig et meget alvorligt ansvar ved ikke at have forsøgt på at gøre noget i denne retning. Vi mener endda, det er sørgeligt, at man ved indførelsen af merværdiafgiften, som vil have en vis sanerende virkning på økonomien her i landet, ikke benytter chancen til med tyngdepunktet fortsat på finanspolitikken i samme omfang som tidligere at gennemføre en mere rigtig pengepolitik her i landet.

Vi ved, at erhvervslivet — og det drejer sig både om byerhvervene og landbruget og i ganske særlig grad om boligbyggeriet — lider under og vil komme til at lide under den meget stramme pengepolitik, der føres her i landet. Vi ved, at den i ganske særlig grad rammer de nye virksomheder og den ungdom, som går i gang, og som skal låne penge; og vi ved, at den rammer ekspanderende mindre virksomheder, mens den måske i noget mindre grad rammer de store og selvfinansierende virksomheder.

Vi ønsker fra liberalt centrums side, at vi skal komme den kreditstramning til livs, som hæmmer erhvervslivets udvikling. Vi ønsker også, at det meget høje renteniveau med de store kurstab bringes nedad. Og netop nu her, hvor man gennemfører merværdiafgiften, har man chancen for ved at opretholde det samme kasseoverskud som hidtil at kunne slække på pengepolitikken og bringe renteniveauet nedad og efterhånden også komme af med kreditstramningen. Jeg synes, det er meget sørgeligt, at man ikke benytter denne chance fra regeringens side til at prøve på nu at få ram på den pengepolitik, som har betydet så stor en belastning for dynamikken i erhvervslivet, nu hvor man har chancen ved indførelsen af merværdiafgiften for at opretholde det samme kasseoverskud som nu.

Jeg kan vel forestille mig, at finansministeren vil sige: vil ikke opretholdelsen af det samme kasseoverskud som for det foregående år medføre, at der vil ske en dæmp-

ning af aktiviteten, som erhvervslivet ikke kan bære i øjeblikket? Jeg må hertil sige til finansministeren, hvis en sådan indvending bliver gjort, at det kan jeg ikke afvise vil ske, men netop hvis det sker, har finansministeren chancen for i forståelse med Nationalbanken at slække på pengepolitikken, at bringe renteniveauet ned, at begrænse og indskrænke, måske ophæve, selve kreditrationeringen og kreditstramningen, således at den nedgang i aktiviteten, der vil kunne komme fra finanspolitikken, kan modsvares af en øget aktivitet som en følge af en lempeligere pengepolitik. Det mener vi vil være rigtigt. Vi mener, at der bør føres en økonomisk politik her i landet, hvor vi gør det, der er fremtid i, at vi holder igen på forbruget gennem en stram finanspolitik, og at vi til gengæld fremmer investeringerne i erhvervslivet ved at føre en lempeligere pengepolitik. Det gør regeringen ikke med det foreliggende finanslovsforslag. Det beklager vi. Vi giver et klart råd til regeringen om at gøre noget andet, og vi vil med glæde medvirke til at gennemføre en sådan politik.

Det andet punkt, man har hæftet sig ved under denne finanslovdebat, er de stigende offentlige udgifter. Det er rigtigt, at der er stigninger i de offentlige udgifter på godt og vel et par milliarder kr. i det finanslovsforslag, vi behandler i dag. Og det er naturligvis et tal, der må få det til at svimle for de fleste, men der er jo en række årsager til, at de offentlige budgetter stiger, og, tør jeg vel tilføje, at de må stige. Vi bør vel også have lov til et øjeblik at kigge ud over landets grænser og dér konstatere, at de offentlige budgetters andel i nationalproduktet i lande som Sverige, Vesttyskland, Frankrig og England ligger ganske betydeligt højere end i Danmark. I Danmark er den 31-32 pct. af nationalproduktet, men i en række af de lande, som jeg nævnte før, ligger den på både 37, 38 og 39 eller 40 pct. Vi er altså i virkeligheden i Danmark i den situation, at de offentlige budgetters andel af nationalproduktet er mindre end i en række lande, som vi traditionelt plejer at sammenligne os med.

Årsagerne til stigningerne er selvfølgelig væksten i opgaver: uddannelse, forskning, trafiknet, hospitalsvæsen m. v., og også sociale forbedringer kommer her ind i